

жътъ по нѣкогашъ мисли да е позволена: у дома тиха, твърда, чистосърдечна обичъ; а вънка своенравие и удоволствие. Тя не позволява подобна дѣлба и въ въображението даже, и си отплаща съ люти умствѣнни болки за дѣлбата на животътъ мѣжду длъжността и страстта.

Не трѣбва да оцѣняваме отъ точка зрѣние на законътъ длъжността на вѣрность на мъжътъ. Законътъ е много по строгъ къмъ жената нежели къмъ мъжътъ, но по причини които нѣматъ нищо общо съ нравственността. Законътъ е защитникъ на правото, погрѣшкитѣ на жената въобщѣ иматъ важни слѣдствия за семейството. Съ погрѣшкитѣ на мъжътъ не е така. Когато нѣма явна обида, законодателятъ счита безредието на мъжътъ като частно дѣло което не се касае до законитѣ. Но ако сѣдимъ дѣлата, не по слѣдствията, а по началата, ще видимъ че невѣрността на мъжътъ не е по малко виновна отъ невѣрността на жената, и често даже по мъчно е да намѣримъ извинителни причини за невѣрността на мъжътъ.

Най сетнѣ, не трѣбва да мислимъ че сме изпълнили всичкитѣ си задължения съ една строга вѣрность; вѣрността безъ угождение, безъ нѣжность, безъ благость е една студена и отрицателна любовъ, която малко притуря на семейното щастие. Това което трѣбва още е вниманието, грижението, богатата фамилярность, които свидѣтелствуватъ на жената че тя има не само единъ господарь, но и единъ нѣженъ и вѣжливъ приятель. Семейството има единъ голѣмъ неприятель, комуто мъжътъ трѣбва да знае да се противи: този не-